

2. uskrsna nedjelja A

Svi koji prigriše vjeru bijahu združeni i sve im bijaše zajedničko. Svaki bi dan jednostužno i postojano hrlili u Hram, u kućama bi lomili kruh te u radosti i prostodušnosti srca zajednički uzimali hranu hvaleći Boga. (Dj 2,44.46)

Prvo čitanje

Djela apostolska 2,42-47

Braća i sestre bijahu postojani u nauku apostolskom, u zajedništvu, lomljenju kruha i molitvama. Strahopoštovanje obuzimaše svaku dušu: apostoli su činili mnoga čudesa i znamenja. Svi koji prigriše vjeru bijahu združeni i sve im bijaše zajedničko. Sva bi imanja i dobra prodali i porazdijelili svima kako bi već tko trebao. Svaki bi dan jednostužno i postojano hrlili u Hram, u kućama bi lomili kruh te u radosti i prostodušnosti srca zajednički uzimali hranu hvaleći Boga i uživajući naklonost svega naroda. Gospodin je pak danomice zajednici pridruživao spasenike.

Drugo čitanje

1. Petrova 1,3-9

Blagoslovljen Bog i Otac Gospodina našega Isusa Krista koji nas po velikom milosrđu svojemu uskrsnućem Isusa Krista od mrtvih nanovo rodi za životnu nadu, za baštinu neraspadljivu, neokaljanu i neuvelu, pohranjenu na nebesima za vas, vas koje snaga Božja po vjeri čuva za spasenje, spremno da se objavi u posljednje vrijeme. Zbog toga se radujete, makar se sada možda trebalo malo i žalostiti zbog različitih kušnja: da prokušanost naše vjere – dragocjenija od propadljivog zlata, koje se ipak u vatri kuša – stekne hvalu, slavu i čast o Objavljenju Isusa Krista. Njega vi ljubite iako ga ne vidjeste; u njega, iako ga još ne gledate, vjerujete te klikćete od radosti neizrecive i proslavljene što postigoste svrhu svoje vjere: spasenje duša.

Kad bi uvečer toga istog dana, prvog u tjednu, dok su učenici u strahu od Židovâ bili zatvorili vrata, dođe Isus, stane u sredinu i reče im: "Mir vama!" To rekavši, pokaza im svoje ruke i bok. I obradovaše se učenici vidjevši Gospodina. Isus im stoga ponovno reče: "Mir vama! Kao što mene posla Otac i ja šaljem vas."

To rekavši, dahne u njih i kaže im: "Primitite Duha Svetoga. Kojima otpustite grijehe, otpuštaju im se; kojima zadržite, zadržani su im."

Ali Toma zvani Blizanac, jedan od dvanaestorice, ne bijaše s njima kada dođe Isus. Govorili su mu dakle drugi učenici: "Vidjeli smo Gospodina!" On im odvrati: "Ako ne vidim na njegovim rukama biljeg čavala i ne stavim svoj prst u mjesto čavala, ako ne stavim svoju ruku u njegov bok, neću vjerovati."

I nakon osam dana bijahu njegovi učenici opet unutra, a s njima i Toma. Vrata bijahu zatvorena, a Isus dođe, stade u sredinu i reče: "Mir vama!"

Zatim će Tomi: "Prinesi prst ovamo i pogledaj mi ruke! Prinesi ruku i stavi je u moj bok i ne budi nevjeran nego vjeran." Odgovori mu Toma: "Gospodin moj i Bog moj!" Reče mu Isus: "Budući da si me vidio, povjerovao si. Blaženi koji ne vidješe, a vjeruju!"

Isus je pred svojim učenicima učinio i mnoga druga znamenja koja nisu zapisana u ovoj knjizi. A ova su zapisana da vjerujete: Isus je Krist, Sin Božji, i da vjerujući imate život u imenu njegovu.

Za razmišljanje

"Vidjeli smo Gospodina!" Uskrsli se ukazao apostolima, pokazao im je svoje rane, predao im svoj mir i istodobno – na neki način prije Duhova – svoga Duha, koji će po njihovim rukama završiti Božje djelo spasenja. No Tome prilikom toga susreta nema. Obdaren čvrstim karakterom u jedno je siguran: "Ako ne vidim, neću vjerovati!"

Toma je iskren, otvoren i neustrašiv – takvog ga poznajemo po rijetkim zgodama iz evandjelja u kojima se on poimence spominje. Neće biti lako pokrenuti ga da prihvati taj rizik vjere. Njegov karakter, njegova potreba za stvarnim i sigurnim, njegovo nepovjerenje prema svakoj vrsti ideologije koja u svakodnevici nije podnošljiva, blizi su upravo nama, ljudima 21. stoljeća. I mi tražimo ono što se daje izmjeriti, izbrojati i dokazati da bismo mogli vjerovati. No Isus razumije Tominu osobnost i osam dana kasnije posije za njegovim riječima: "Pruži ruku svoju i stavi je u moj bok i ne budi više nevjernik, već vjernik." Kako se mi odnosimo prema tom izazovu koji postavlja Uskrsli? Zadovoljavamo li se time da nedirnuti događajem slavimo uskrsnu liturgiju i pobožno ponavljamo: "Blaženi koji ne vidješe, a vjeruju."? Ili možda pokušavamo da to Tomino iskustvo postane i naše iskustvo, kako bismo izazvali Isusa Krista i pustili da njegovo uskrsnuće u nama postane stvarnost?

Ono što nas u vjeri najviše iznenađuje jest to da je svakom od nas darovana sposobnost da vjerujemo, da vjerujemo čak ono nevjerovatno. Ako taj Božji dar nama, tu sposobnost da vjerujemo, uzmemo ozbiljno, i ako činimo sve što je u našoj moći da ostvarimo ono nemoguće, onda će naša vjera uistinu moći premještat brda, onda će i Uskrsli i za nas postati stvarnost i "Gospodin moj i Bog moj".